

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 565/2019
29.08.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против туженог „ББ” АД из ..., чији је пуномоћник Петар Учајев, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 176/18 од 16.10.2018. године, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 176/18 од 16.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 88/16 од 30.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено решење о отказу уговора о раду број .../... од 11.03.2014. године и обавезан тужени да тужиоца врати на посао и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 143.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 176/18 од 16.10.2018. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П1 88/16 од 30.10.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог и решењем од 27.11.2013. године упућен је на рад на терену, ради обављања послова конобара у место рада које је организациони део туженог и удаљено 50 км од места где је тужилац раније обављао рад. Уз решење тужени је тужиоцу доставио и налог за службено путовање. Правноснажном пресудом од 12.03.2014. године ово решење је поништено и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Тужени је тужиоцу доставио поново налог за службено путовање од 16.01.2014. године и потом 18.02.2014. године. Тужилац није поступио по овим налозима и тужени му је 20.02.2014. године доставио писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Решењем од 11.03.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду због скривљене повреде радних обавеза и то: „одбијање обављања послова утврђених уговором о раду и неизвршавање одлука и налога послодавца“. Пре отказа уговора о раду тужиочев радни статус је био нерешен јер је објекат у ... у коме је радио, предат другом власнику на основу правноснажне пресуде од 19.09.2011. године и тужилац није имао место рада, нити је обављао послове.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

По оцени Врховног касационог суда, уколико је тужени због природе делатности, имао организациони део у другом месту рада, био је у обавези да тужиоцу понуди измену уговорених услова рада на основу члана 171. став 2. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) којим је прописано да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) ради премештаја у друго место рада код истог послодавца, у складу са чланом 173. овог закона. Чланом 173. истог закона у ставу 1. прописано да запослени може да буде премештен у друго место рада: 1) ако је делатност послодавца такве природе да се рад обавља у местима ван седишта послодавца, односно његовог организационог дела; 2) ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се премешта на рад мања од 50 км и ако је организован редован превоз који омогућава благовремени долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а ставом 2. прописано је да запослени може да буде премештен у друго место рада ван случајева из става 1. овог члана само уз свој пристанак. Међутим, тужени је тужиоца преместио у друго место рада на основу налога за службено путовање. Премештај у друго место рада не може да се квалификује као службени пут, јер Закон о раду

изричито регулише поступак и услове за премештај запосленог, што је вид измене уговорених услова рада и у том случају, запослени и послодавац морају да закључе анекс уговора. Тужени није поступао у складу са одредбама члана 171, 172. и 173. Закона о раду и не може се ставити на терет тужиоцу извршење повреде радне обавезе из члана 179. тачка 2. Закона о раду, због које му је отказан уговор о раду. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић